07/06/2019

Επισκόπου κ. Προδρόμου: “Αυτόν τον τόπο έκανα προσωπικό τάμα”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Αποφεύγω συνειδητά να απασχολώ τη σελίδα της Ιεραποστολής για προσωπικά μου ζητήματα και κρίσεις. Όταν αφήνεις τη ζωή σου στην Εκκλησία, δεν έχει πλέον σημασία το ποιος πράττει κάτι πάρα μόνο να “γίνεται η δουλειά” κατά το κοινώς ομολογούμενο, δηλαδή να συνεχίζει την πορεία της η Εκκλησία που δεν είναι άλλη από το να αγκαλιάσει τις εσχατιές του σύμπαντος.

Η σημερινή μέρα όμως αποτελεί για εμένα φόρο τιμής στις ρίζες μου, σ’ αυτές τις ρίζες που οι κλώνοι τους ακουμπούν τις ακτές του Ινδικού Ωκεανού πλέον.

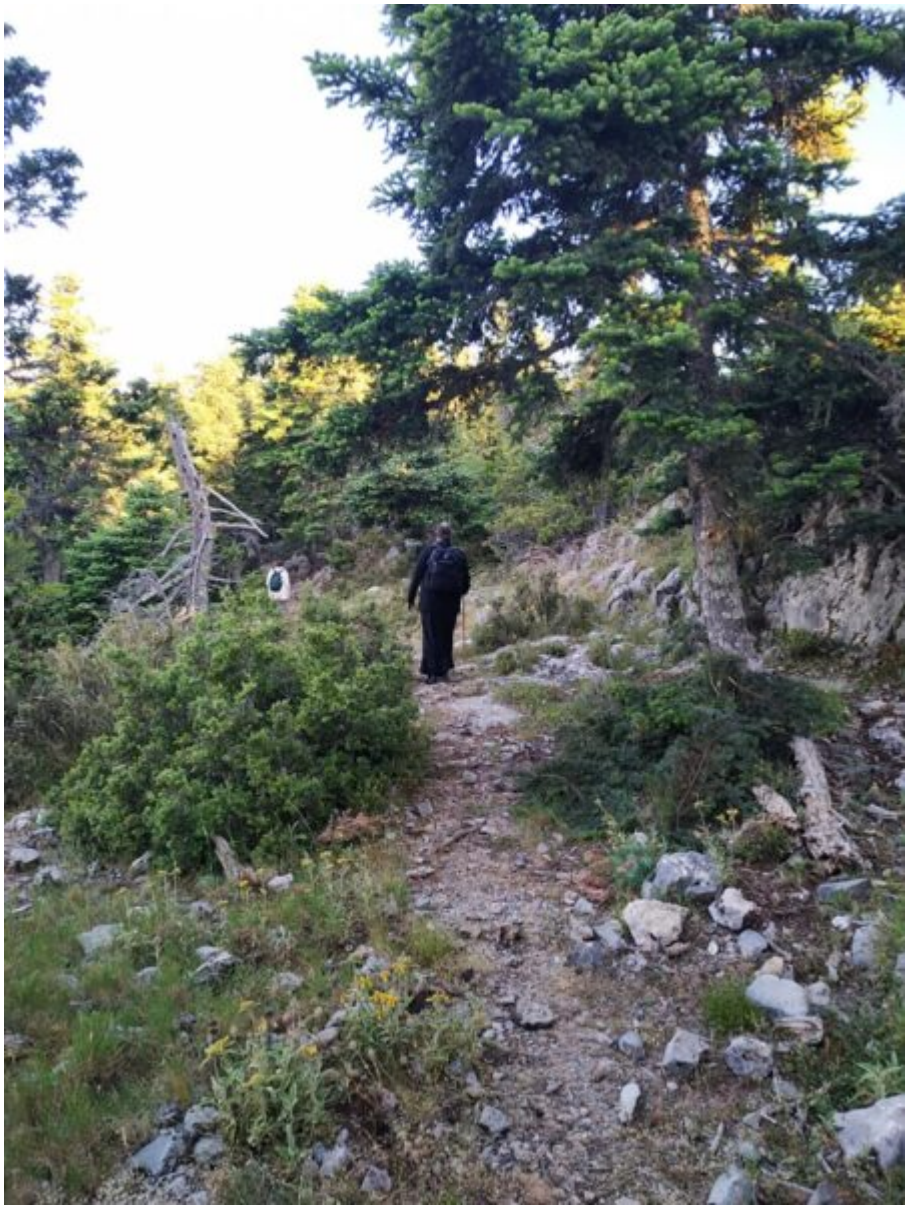

Έζησα τη μισή μου ζωή στην Ιερά Μονή Αγίων Αναργύρων Πάρνωνος, στο Μοναστήρι μου, *που βρίσκεται στη σκιά της κορυφής Σταματήρα. Εκεί πάνω, σαν αετοφωλιά στα 1350 μέτρα, βρίσκεται το ταπεινό και όντως αγιασμένο ξωκλήσι της Αναλήψεως. Ένα πέτρινο ποίημα του μακαριστού γέροντος Νικοδήμου Γρουμπού. Αυτό το εκκλησάκι σηματοδοτεί τα όρια της Ιεράς Μονής και τα όρια της ζωής μου. Σηματοδοτεί τις πρώτες Θείες λειτουργίες που τέλεσα ως ιερέας, όπου ο αέρας από τα παράθυρα βούιζε δυνατότερες των ψαλτών και το κρύο εψυχε σχεδόν ακαριαία το ζέον.*

Αυτόν τον τόπο έκανα προσωπικό τάμα με την άφιξη μου στη Νότια Μαδαγασκάρη, *να λειτουργήσω ανήμερα της εορτής του, και ο Κύριος κατεύθυνε τα γεγονότα έτσι ούτως ώστε να βρίσκομαι εδώ. Εδώ ψηλά, αν και κάπως μακριά νιώθω κοντά στο νέο μου σπίτι, την ευλογημένη Επισκοπή μου, δίχως να αποχωρίζομαι το παλιό, τη Μονή της μετανοίας μου.*

Εδώ ψηλά, που και σήμερα το βουητό έψελνε δυνατότερα όλων και ήταν σαν το ίδιο το ξωκλήσι να ψέλνει, σαν ο ίδιος χώρος να ήταν συλλειτουργός μου στο λαμπρότερο συλλείτουργο που τέλεσα ποτέ.

Έτη Πολλά!

Επίσκοπος Τολιάρας και Νότιας Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομος

Ο χρήστης **Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης** βρίσκεται στην τοποθεσία Σταματήρα 1358μ. Πάρνωνας.
Χθες στις 2:12 μ.μ. ·

Το τάμα.

Αποφεύγω συνειδητά να απασχολώ τη σελίδα της Ιεραποστολής για προσωπικά μου ζητήματα και κρίσεις. Όταν αφήνεις τη ζωή σου στην Εκκλησία δεν έχει πλέον σημασία το ποιος πράττει κάτι πάρα μόνο να "γίνεται η δουλειά" κατά το κοινώς ομολογούμενο, δηλαδή να συνεχίζει την πορεία της η Εκκλησία που δεν είναι άλλη από το να αγκαλιάσει τις εσχατιές του σύμπαντος. Η σημερινή μέρα όμως αποτελεί για εμένα φόρο τιμής στις ρίζες μου, σ' αυτές τις ρίζες που οι κλώνοι τους ακουμπούν τις ακτές του Ινδικού Ωκεανού πλέον. Έζησα τη μισή μου ζωή στην Ιερά Μονή Αγίων Αναργύρων Πάρνωνος, στο Μοναστήρι μου, που βρίσκεται στη σκιά της κορυφής Σταματήρα. Εκεί πάνω, σαν αετοφωλιά στα 1350 μέτρα, βρίσκεται το ταπεινό και όντως αγιασμένο ξωκλήσι της Αναλήψεως. Ένα πέτρινο ποίημα του μακαριστού γέροντος Νικοδήμου Γ'ρουμπού. Αυτό το εκκλησάκι σηματοδοτεί τα όρια της Ιεράς Μονής και τα όρια της ζωής μου. Σηματοδοτεί τις πρώτες Θείες λειτουργίες που τέλεσα ως ιερέας, όπου ο αέρας από τα παράθυρα βούιζε δυνατότερες των ψαλτών και το κρύο εψυχε σχεδόν ακαριαία το ζέον. Αυτόν τον τόπο έκανα προσωπικό τάμα με την άφιξη μου στη Νότια Μαδαγασκάρη, να λειτουργήσω ανήμερα της εορτής του, και ο Κύριος κατεύθυνε τα γεγονότα έτσι ούτως ώστε να βρίσκομαι εδώ. Εδώ ψηλά, αν και κάπως μακριά νιώθω κοντά στο νέο μου σπίτι, την ευλογημένη Επισκοπή μου, δίχως να αποχωρίζομαι το παλιό, τη Μονή της μετανοίας μου. Εδώ ψηλά που και σήμερα το βουητό έψελνε δυνατότερα όλων και ήταν σαν το ίδιο το ξωκλήσι να ψέλνει, σαν ο ίδιος χώρος να ήταν συλλειτουργός μου στο λαμπρότερο συλλείτουργο που τέλεσα ποτέ.
Έτη Πολλά!